

Tình Yêu Giấu Kín

Contents

Tình Yêu Giấu Kín	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	4
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	11
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	20

Tình Yêu Giấu Kín

Giới thiệu

Một cô nàng tiểu thư xinh đẹp bị anh chàng thiếu gia đẹp trai chơi một vố. Nàng quá tức giận mà đ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-giau-kin>

1. Chương 1

Ái Lâm, lục tiểu thư của nhà học Dương, trong mắt người khác, cô có mọi thứ mà một cô gái mong muốn, tiền bạc, sắc đẹp, trí tuệ, và thừa sự nhân hậu, tốt bụng. Nhưng chắc chắn, trong tất cả những thứ đó, không có thứ nào cô thật sự cần và muốn. Bởi vì, điều mà cô muốn nhất lại là một tình yêu, một tình yêu mà bấy lâu nay cô giữ kín trong lòng, không một ai biết kể cả các chị gái thân thiết của cô. Hội con trai luôn tìm cách tán tỉnh, luôn muốn hẹn hò và chinh phục cô, nhưng cô luôn tìm cách né tránh. Bởi vậy, mọi người đều cho rằng cô lạnh lùng, vô cảm. Nhưng thực ra, cô chỉ thờ ơ, bởi vì, trái tim cô đã bị anh chiếm trọn, cô đã yêu anh trong câm lặng, trong đau khổ khi thấy anh ở bên những người con gái khác. Tuy nhiên,

cô chưa một lần nói ra tình cảm ấy, cô sợ nếu nói ra, cô sẽ mất đi một người bạn thân. Anh là người bạn thân nhất của cô, vì thế, cô thà ở bên anh với danh nghĩa là bạn thân còn hơn mất anh vì tình yêu vô vọng. Vì thế, cô đã luôn âm thầm ở bên anh, chăm sóc anh, lắng nghe anh, âm thầm đau khổ khi nghe anh kể về bạn gái mình, và cố gắng cười dù trái tim đau đớn, tan nát.

Mùa hè thứ chín của cô và anh kể từ khi hai người bắt đầu trở thành bạn. Nhưng hè năm nay, cô ‘được’ cô bạn thân mình nhờ một việc ‘vô cùng trọng đại’ với cô ấy, là làm chân gỗ cho cô ấy và...Thiên Tường. Vừa nghe đến việc bạn mình muốn làm quen với anh, cô đã muốn nhảy dựng lên và ngăn cản, nhưng không hiểu sao cô lại đồng ý. Mai Ly là người bạn gái thân nhất của cô. Hơn nữa, lúc nào cô cũng nhường nhịn Mai Ly, vì thế lần này, cô cảm thấy mình khó có thể từ chối cô bạn thân. Cô nhận ra tình cảm Mai Ly dành cho anh, đó là tình yêu thực sự, bởi vì cô cũng yêu anh nên cô có thể biết được tình cảm cô ấy dành cho anh sâu sắc đến đâu. Cô đồng ý, hy vọng anh hạnh phúc, hai người bạn thân của cô – hai chữ ‘bạn thân’ như đập vào tim cô khiến nó lại nhói đau.

Bắt đầu chiến dịch cưa cẩm bạn trai, vì đây là mùa hè nên hai người sẽ có nhiều cơ hội để tấn công anh hơn. Mặc dù Mai Ly muốn cô đi cùng mọi lúc mọi nơi nhưng công việc tập sự của cô ở công ty khiến cô phải bớt chút ít thời gian. Phần lớn là Mai Ly sẽ phải gọi điện hỏi cô.

-Sắp sinh nhật Thiên Tường rồi, cậu nghĩ mình nên tặng anh ấy cái gì bây giờ?- Mai Ly hỏi cô khi hai người đang lang thang trong trung tâm thương mại.

-Để mình nghĩ xem, hay là tặng cậu ấy giày thể thao đi, đôi giày thể thao của cậu ấy hình như cũ lắm rồi.- cô nói.

-Ừ, vậy vào chỗ bán giày thể thao đi.

Mai Ly tươi cười kéo tay cô vào cửa hàng giày. Có vô số loại giày khiến Mai Ly không biết nên chọn loại nào luôn, lại đành nhờ đến cô.

-Cậu ấy thích đi giày của Nike, cỡ 39.

-Sao cậu biết vậy?- Mai Ly tròn mắt nhìn cô.

-Mình là bạn thân của cậu ấy mà.- cô dành cho cô bạn một nụ cười ngọt ngào.

-Ồ ha, mình quên mất, tại mình nghĩ cậu chỉ có mỗi mình là bạn thân nhất thôi.- Mai Ly cười hớn hở, khoác tay cô đi một vòng trong cửa hàng giày.

Xem xét mãi cuối cùng Mai Ly cũng chọn được một đôi ưng ý. Cô mỉm cười nhìn Mai Ly vui vẻ với món quà dành cho anh. Từ trước tới giờ, giày của anh đều do cô chọn hộ, lần này, có lẽ không cần cô phải chọn cho anh nữa. Bất chợt cô nhớ lại năm hai người 13 tuổi, có lần hai người đi dã ngoại cùng với trường. Cô đã hỏi anh sau này anh muốn lấy một người vợ như thế nào. Anh đã hồn nhiên trả lời cô: “Chỉ cần cô gái nào có thể chọn giày cho mình thì mình sẽ lấy cô ta”. Cô đã từng hy vọng vào điều đó, nhưng thời gian qua đi, cả hai cùng trưởng thành, điều anh nói hôm đó có lẽ anh cũng đã quên mất. Nhưng còn cô thì chưa bao giờ quên điều đó.

-Ê, đang nghĩ gì mà thất thần vậy?- Mai Ly huých nhẹ vào khuỷu tay khiến cô giật mình.

-À, không có gì, mình chỉ đang nghĩ vẩn vơ thôi. Cậu gói xong giày rồi chứ, chúng ta đi thôi.

-Ừ, xong rồi đó, đi nào.

Hai người lại tiếp tục đi quanh trung tâm thương mại. Mai Ly lôi cô đi hết cửa hàng trò chơi, đến hàng quần áo, giấy dép khiến cô mệt lử. Anh chàng vệ sĩ của Mai Ly đi theo xách đồ cho hai cô tiểu thư mệt nghỉ luôn. Đi cùng với Mai Ly, cười thoải mái, tạm thời gạt bỏ hình ảnh của anh trong tâm trí cô.

2. Chương 2

Sinh nhật của nhị thiếu gia nhà họ Đinh là một bữa tiệc lớn, bao gồm tất cả những người bạn bè, họ hàng, anh chị em thân thiết nhất của anh. Bữa tiệc được tổ chức ngoài bể bơi của nhà họ Đinh. Anh ngập trong những lời chúc mừng của mọi người. Mai Ly tới bên cạnh anh, hai người nói cười rất vui vẻ. Cô cảm thấy mình không tiện xen vào nên quay ra một chỗ khác. Vị trí của Mai Ly bây giờ chính là vị trí mọi năm của cô.

-Này, làm gì ở ngoài này vậy hả?- cô giật mình quay lại, thấy anh đang đứng đó cười toe toét.

-Ra ngoài này hít thở chút không khí thôi.- cô mỉm cười nói.- Mà sao cậu không ở trong đó, ra ngoài này làm gì.

-Thì không thấy cậu trong đó nên ra ngoài này tìm. Mọi năm cậu luôn cùng mình thổi nến, bây giờ sắp đến lúc thổi nến rồi đó. Vào trong với mình đi.- anh nói rồi đưa khuỷu tay cho cô. Thiên Tường có một đặc điểm rất đặc biệt đó là cô luôn luôn phải là người thổi nến cùng anh trong ngày sinh nhật, kể cả bạn gái anh có xuất hiện trong ngày sinh nhật thì người thổi nến cùng anh vẫn chỉ có cô.

-Chắc năm nay mình không thổi nến với cậu được đâu.- cô khoác lấy khuỷu tay đang chống lên của anh.

-Sao vậy?- anh ngạc nhiên hỏi.

-Ừ thì tự nhiên mình cảm thấy nó cứ sao sao ý. Đáng lẽ ra người thổi nến cùng cậu phải là bạn gái cậu, phải là người cậu yêu chứ không phải bạn thân.

-Nhưng mình thích thế.

-Thôi đi, cậu mà cứ thế có ngày dám có người giết mình vì ghen lắm á. Kể từ giờ, cậu nên thổi nến một mình trong ngày sinh nhật của cậu, cho đến khi nào cậu thực sự tìm được một cô gái mà cậu muốn cô ấy thổi nến cùng.- cô nói, chẳng mấy chốc hai người đã tới chỗ chiếc bánh sinh nhật lớn, tất cả mọi người đều đang đợi anh.

Cô rút tay khỏi cánh tay anh, không muốn Mai Ly hiểu lầm. Dù cô muốn mãi mãi ở bên cạnh anh như thế, nhưng cô đã hứa với người bạn gái thân thiết nhất của mình. Đến lúc anh phải thổi nến, mọi người đều đang chờ đợi nhưng anh chần chừ không thổi.

-Thiếu gia, cậu thổi nến đi. Mọi người đang chờ đó.- anh chàng dẫn chương trình nói nhỏ vào tai anh.

-Tôi biết rồi.- anh nói rồi giật lấy cái mic trên tay anh ta.

-Năm nay là sinh nhật lần thứ 21 của tôi, năm nào tôi cũng thổi nến cùng với người bạn thân nhất của mình, và năm nay tôi cũng không muốn có một ngoại lệ. Nhưng bạn tôi nói cô ấy không muốn thổi nến với tôi, mà tôi sẽ không thổi nến nếu không có cô ấy. Mọi người thấy sao.

-Thổi nến cùng cậu ta đi.- Khang Bình nói lớn.

-Đúng rồi đó, cậu mà không thổi nến cùng cậu ta thì mọi người sẽ phải ở lại đến đêm đấy.- Gia Huy hớn hờ nhìn cô.

-Nhưng mà...- cô ngại ngùng, nhìn về phía Mai Ly rồi lại quay về phía anh, thật là tiến thoái lưỡng nan mà.

-Thôi nào Ái Lâm, thổi nến cùng thằng quỷ đó đi.- Tử An lên tiếng.

-Phải rồi em gái, cậu ta sẽ không thổi nến nếu không có em, em biết cậu ta mà.- Ái Linh cuối cùng cũng ra mặt.

Cô quay sang phía anh, anh nhướn mày nhìn cô, toe toét. Mai Ly không nói gì, cũng không cười với cô, cảm giác có lỗi dâng lên trong lòng. Anh kéo cô tới phía chiếc bánh sinh nhật to đùng, cô đành phải cùng anh thổi nến. Tiếng vỗ tay vang lên, đèn cũng được bật sáng. Cô lườm anh, còn anh chỉ nhìn cô mà cười toe toét. Cô bỏ lại anh một mình, đi tới chỗ Mai Ly.

-Mình xin lỗi, mình không có ý. Mình...- cô định giải thích nhưng cô bạn chặn lại.

-Đừng nói vậy, là anh ấy muốn cậu cùng thổi nến, mọi người cũng đều nói cậu cùng anh ấy thổi nến. Cậu không thể từ chối được mà.- Mai Ly mỉm cười nhìn cô, không gợn một chút oán trách khiến cô lại càng cảm thấy khó xử.

-Nào, lại đây nào.- cô lấy lại vẻ tươi cười, kéo Mai Ly tới trước mặt anh.

-Thiên Tường. Giới thiệu với cậu, đây là Mai Ly, bạn gái thân nhất của mình, sinh viên năm 3 học viện K.W. Hai người làm quen với nhau đi.

-Chào anh, tôi là Mai Ly, tôi đã nghe Ái Lâm kể rất nhiều về anh.- Mai Ly đưa tay bắt tay anh.

-Hình như chúng ta đã gặp nhau rồi.- anh nghĩ ngợi một lát.- À, mấy lần chúng ta đã gặp nhau ở nhà Ái Lâm.

-Đúng rồi. Cuối cùng anh cũng nhớ ra.- Mai Ly mỉm cười nói.

-Uhm, hai người nói chuyện đi, mình ra chỗ mọi người chút.- cô bước đi, để lại không gian cho hai người.

Từ xa cô nhìn về phía anh, hai người có vẻ nói chuyện rất vui, rất hợp nhau. Dù rằng điều đó khiến trái tim cô đau nhói nhưng cô vẫn mỉm cười chúc phúc cho hai người đó. Nhìn thấy nụ cười của anh dù không dành cho cô cũng đủ khiến cô hạnh phúc.

3. Chương 3

Nói chuyện với một cô gái như Mai Ly khiến anh cảm thấy rất thoải mái. Mai Ly là một cô gái thông minh, hiểu chuyện. Bất cứ ai được nói chuyện với cô ấy cũng là một người may mắn. Mai Ly có cách nói chuyện rất thông minh và cuốn hút, cô có thể khiến cho tất cả những người đàn ông khác bị thu hút. Anh đã có một buổi tối vui vẻ khi được nói chuyện với cô. Hai người hợp nhau rất nhiều chuyện. Về cả sở thích, tính cách cũng như những chuyện trong cuộc sống thường ngày.

Ấn tượng của anh về Mai Ly rất tốt, vì thế ngay sau khi buổi tiệc kết thúc, anh đã đồng ý đi uống nước với cô. Anh mở hộp quà của Mai Ly, một đôi giày thể thao của Nike khiến anh rất ngạc nhiên. Cô gái này thật tâm lý.

Bar 7Times, thứ bảy thường rất náo nhiệt. Mai Ly đã đến đợi anh từ sớm.

-Chào, em đợi anh lâu không?- anh ngồi xuống bên cạnh Mai Ly.

-Không đâu, tại em tới sớm mà.- Mai Ly mỉm cười nói.

-Em tới đây bao giờ chưa?

-Lần đầu tiên em tới đây đó. Một quán bar nổi tiếng như vậy mà bây giờ em mới đặt chân vào.

-Không sao. Ở đây chỉ dành cho khách quen và hội viên thôi nên rất ít người được phép tới đây. Một cô gái thì không nên lui tới quán bar thường xuyên, biết càng ít quán bar càng tốt.

-Vậy một cô gái lui tới quán bar thì liệu anh có yêu người ta không?

-Cái đó lại khác, không phải một cô gái hay lui tới quán bar thì anh lại không yêu họ, người mình yêu là người hiểu mình, tin tưởng mình chứ không phải là người như thế nào.

-Ồ, hoá ra vậy.- Mai Ly bật cười.

-Sao em lại cười chứ?

-Không có gì. Ái Lâm có hay tới đây không vậy?

-Chỉ khi nào anh say khướt thôi. Mà sao em lại hỏi thế?

-Tại hôm nay cô ấy đưa em tới đây mà. Chà, làm bạn thân của anh một ghê nhỉ?

-Cái đó thì có lẽ anh nên thừa nhận, mỗi lần say thì người ở quán bar lại gọi điện cho cô ấy, và rồi cô ấy lại phải tới lôi anh về.- anh hớp một ly rượu, mỉm cười nhớ lại.

-Nhìn anh kìa, hoài niệm hả?

-À, không có gì.- anh bật cười.

Hai người nói chuyện rất vui vẻ cho đến khi khách trong bar ra về hết vẫn còn ngồi lại thật lâu. Anh đưa Mai Ly về nhà. Trước khi xuống xe, Mai Ly đặt lên má anh một nụ hôn phớt lên má khiến anh đứng hình mất mấy giây.

-Em vào trong nhà đây.- Mai Ly đẩy cửa bước xuống.

-Tạm biệt.- anh mỉm cười giơ tay chào cô.

Cảm giác Mai Ly mang đến cho anh rất khác lạ, khác so với những người bạn gái trước đây của anh. Mai Ly khiến anh cảm thấy thoải mái, không đòi hỏi, không làm nũng, không dựa dẫm. Cô độc lập, có thể làm chủ cuộc sống của mình. Một người đàn ông được ở bên cô là người đàn ông may mắn. Càng lúc anh càng cảm thấy hai người giống nhau ở mọi điểm. Cảm giác thân thiết dâng trào trong anh. Đang mãi suy nghĩ nên mẹ anh bước vào lúc nào không biết.

-Mẹ, mẹ vào lúc nào vậy?- anh hỏi.

-Mẹ vào một lát rồi, con đang nghĩ gì mà không để ý đến mẹ vào còn không biết.

-Con đang nghĩ vào chuyện lung tung thôi mẹ. Có chuyện gì không ạ?

-Hôm nay mẹ mới tới căn hộ mà con thuê, mẹ thấy hình như nó hơi nhỏ.

-Con ở có một mình thôi mà mẹ, chỉ cần căn hộ nhỏ là được rồi, hơn nữa, tuy nhỏ nhưng rất đầy đủ tiện nghi và cao cấp. Thích hợp với người độc thân. Với lại cũng có nhỏ lắm đâu mẹ.

-Bao giờ con dọn tới đó.

-Ngày mai ạ.

-Ai da, để con ra ngoài sống mẹ thật sự rất lo.

-Không sao đâu, con lớn rồi mà mẹ.

-Ừ, thôi vậy, dù sao cũng cần để con tự lập. Mai con có cần bố mẹ giúp gì không?

-Không đâu mẹ, con chỉ có ít đồ thôi. Còn việc dọn dẹp lại cũng chẳng cần dọn nhiều, hôm qua Ái Lâm đã mua giúp con đồ đạc rồi.

-Con đó, lúc nào cũng bắt tội con bé thôi à. Lúc nào cũng Ái Lâm, Ái Lâm, mẹ thấy con bé giống mẹ con hơn là bạn thân đấy. Uống say thì gọi nó tới đưa về. Bị ốm cũng gọi nó tới chăm sóc. Sinh nhật cũng bắt nó thổi nến cùng. Hai đứa là bạn thân mà sao mẹ nhìn kiểu gì cũng thấy hai đứa giống mẹ con. Mà sao mỗi lúc ở cạnh con bé là con lại như trẻ con vậy.

-Mẹ, sao mẹ lại nói con như vậy? Con với cô ấy là bạn thân mà.- anh mỉm cười nói.

-Con thật là, làm mẹ ăn nói thế nào với cha con bé, con khiến con gái quý nhà người ta như thế. Haizzz.

-Không sao đâu mẹ, con biết cô ấy tốt thế nào mà.

Sáng hôm sau, anh đóng gói đồ đạc của mình chất lên xe. Lái tới khu chung cư cao cấp. Kể từ khi có quyết định sẽ ra ở riêng, anh đã tìm một căn hộ có vị trí vừa gần trường, vừa gần công ty, thật tiện lợi. Anh đưa xe vào ga-ra, lôi đồng hồ của mình chất vào thang máy, căn hộ của anh ở trên tầng 20, có thể nhìn ra toàn thành phố, khung cảnh rất đẹp, cảm giác như mình sống cách xa sự xô bồ, ồn ào. Vừa đẩy cửa vào, anh đã ngửi thấy mùi thơm bay ra từ nhà bếp, chạy vào nhìn thấy cô đang nấu ăn.

-Cậu tới sớm vậy, mình tưởng cậu không tới chứ?- anh vừa cười nói vừa đỡ đồ.

-Tất nhiên là em phải tới rồi.- Mai Ly quay lại, nhìn anh tươi cười.

-Là em?- anh ngạc nhiên, tưởng là Ái Lâm không ngờ lại là Mai Ly.

-Phải là em. Chứ anh tưởng ai?

-Anh cứ nghĩ là Ái Lâm tới. Mà sao em vào được vậy?

-Ái Lâm đưa chìa khoá cho em, cô ấy nói em tới giúp anh dỡ đồ. Em đang nấu ăn này.

-Chà, thơm quá, món gì vậy?- anh ghé vào bếp.

-Canh cá nấu chua.

-Cá hả?- sắc mặt anh từ vui vẻ thành tái mét.

-Anh sao vậy?- Mai Ly lo lắng nhìn anh.

-Anh không sao. Món này, món này Ái Lâm thích nhất á.

-Em biết, anh cũng thích chứ.

-Thật ra, thật ra anh bị dị ứng với cá.- anh ấp úng thừa nhận.

-Chết rồi, em không biết, làm sao bây giờ, hay để em đổ đi nha.

-Thôi đừng, anh không ăn là được. Anh đi dỡ đồ đây.- anh nói rồi quay lại với đồng đồ đang đặt trên ghế.

-Em xin lỗi.- Mai Ly đến gần anh.

-Không sao đâu, em không biết mà.

-Lần sau em phải hỏi Ái Lâm mới được.

-Ừ, được rồi mà, anh không trách em. Nhưng còn nồi canh cá, hình như em nấu hơi nhiều đó.

-Gọi Ái Lâm tới nha anh.

-Ồ ha, mà con nhỏ này mọi hôm nó lằng xằng lằng sao hôm nay chẳng thấy tăm hơi đâu cả. Để anh gọi điện cho cô ấy.- anh nói rồi lấy điện thoại gọi cho cô.

Cô đang ngồi ở đồng cỏ mà ngày nhỏ hai người thường chơi đùa ở đó. Ngồi ở đây khiến cô cảm thấy được sự hiện diện của anh, khiến nỗi đau của cô có phần dịu đi. Chợt có điện thoại gọi đến, là anh gọi.

-Alô?- cô nói nhỏ.

-Ừ, mình đây, cậu tới nhà mình đi, Mai Ly cũng đang ở đây này, tới chúc mừng mình dọn về nhà mới.- giọng anh nghe có vẻ rất vui.

-Được rồi, mình tới đây.

Cô cúp máy rồi đi nhanh ra phía xe của mình đang đỗ, lái tới căn hộ của anh. Mai Ly ra mở cửa cho cô, trên môi vẫn nở nụ cười hạnh phúc. Tìm cô trùng xuống, cổ mím cười. Bước vào nhà, mọi thứ được sắp xếp rất gọn gàng, xem ra hai người họ phối hợp thật ăn ý. Cô nhìn hai người cười cười nói nói, trái tim đau đốn. Cô muốn chạy thật nhanh khỏi nơi này. Không muốn nhìn hai người đó bên nhau hạnh phúc. Vì vậy cô cứ uống, uống hết ly này đến ly khác, uống đến say mềm không biết gì. Đến lúc cô tỉnh dậy thấy mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ. Cô cố ngồi dậy nhưng đầu đau như búa bổ, cảm giác như có kim châm đầy mình vậy, thật thê thảm quá đi. Cửa phòng mở ra, anh bước vào trên tay cầm theo ly nước.

-Tỉnh rồi hả cô nương, tầu lượng đã kém còn uống say mềm ra.- anh nói rồi đưa cho cô ly nước, ngồi cười khùng khục.

-Cười gì mà cười chứ?- cô lườm anh một cái suýt đứt người.- Đau đầu chết đây này.

-Ai bảo uống cho nhiều vào.- anh nói, vẫn cố cười.

-Mai Ly đâu rồi?

-Cô ấy đang ở ngoài kia đó.

-Sao cậu không đưa mình về luôn chứ?

-Mình mà đưa cậu về để các chị cậu nhảy vào xé xác mình ra à. Không dám đâu.

-Ở đây lâu rồi, mình về đây.- cô đẩy chân bước xuống giường. Nhưng cơn đau đầu ập đến khiến cô không đứng vững ngã xuống. Lúc tưởng mình sắp khụy xuống lại rơi vào một vòng ôm ấm áp. Hai tay anh ôm cứng lấy cô, ánh mắt lo lắng.

-Cẩn thận, vẫn còn say lắm, đã không uống được còn uống nữa.- anh đỡ cô ngồi xuống giường.

-Lần đầu tiên chăm sóc người say thấy thế nào hả?- cô mỉm cười hỏi anh.

-Mệt ghê luôn.

-Ít ra mình còn không nặng bằng cậu.

Anh bật cười vì câu nhận xét của cô, nhớ lại những lúc mình uống say toàn phải nhờ cô đưa về. Mai Ly bước vào, đưa cho cô ly trà mật ong. Ngồi xuống bên cạnh cô.

-Cậu không uống được sao uống nhiều thế hả?- Mai Ly nhẹ nhàng trách.

-Hi, sorry hai bạn yêu, lần sau mình sẽ không như thế nữa mà.- cô dùng ánh mắt ‘đáng thương’ nhìn hai người bạn của mình. Cuối cùng cũng được cho qua.

Ở lại nhà anh đến tối, cùng nhau dọn dẹp, nấu ăn. Cô bị Mai Ly lôi đến siêu thị mua một đồng đồ ăn, đi vòng vòng khắp khu thực phẩm khiến chân cô mỏi nhừ nhưng con bạn thân lại không cho phép dừng lại. Cô cảm thấy thật khổ sở, chỉ vì quên không nhắc nhở con bạn về mấy món ăn anh cực ghét nên bây giờ cái chân cô phải tê thảm như vậy đây. Đã thế, trong suốt bữa tối, cô không được phép đụng đến một giọt rượu nào. Vả lại, cô vẫn cảm thấy hơi văng đầu nên cũng chẳng dại gì mà uống nữa. Một ngày vui vẻ, nhìn thấy anh và Mai Ly bên nhau dù tim cô đau nhói nhưng vẫn tươi cười với hai người bọn họ, bởi vì anh đã cười thật nhiều khi ở bên Mai Ly. Nhưng cô vẫn cảm thấy như có cái gì đè nặng lên tim mình, cô ghen, ghen với Mai Ly. Đối với những người con gái trước kia từng ở bên anh, cô chưa từng ghen với họ, bởi cô biết trong lòng anh, họ chưa phải là điều gì đó có thể ràng buộc con tim anh mãi mãi. Nhưng với Mai Ly thì khác, cô thấy anh vui vẻ bên cô ấy, cô nhận thấy những rung động, những tình cảm mới mẻ trong anh và điều đó khiến cô không vui. Dù chính cô là người đã đưa Mai Ly đến cho anh, dù chính cô tự nhủ sẽ đóng thật tốt vai trò một người bạn thân, nhưng làm sao cô có thể giữ được trái tim mình ngừng đập, anh là người cô yêu, dù cho người con gái có cao thượng đến đâu thì cũng làm sao có thể không ghen, không giận, không đau đớn khi người mình thương yêu ở bên người khác chứ.

4. Chương 4

Mối quan hệ của anh và Mai Ly tiến triển rất tốt, bây giờ, hai người coi nhau như tình nhân thật sự. Tần suất anh ở bên Mai Ly tăng lên đáng kể, về chuyện này thì có lẽ anh nên cảm ơn cô bạn thân nhất vì đã mang Mai Ly đến trong cuộc đời mình. Anh cảm thấy trái tim mình rung động khi đứng trước Mai Ly, cảm thấy cô thích hợp với anh về mọi mặt và anh hạnh phúc về điều đó. Nhưng dường như, anh vẫn cảm thấy thiếu thiếu một điều gì đó mà anh không thể lý giải được. Một điều mơ hồ mà anh cứ đi tìm kiếm nhưng anh chắc chắn nó không có trong Mai Ly, dù cô ấy có hoàn hảo đến đâu thì cô ấy vẫn thiếu điều đó. Anh tự cười mình nghĩ ngợi lung tung, anh và Mai Ly đang rất tốt, chẳng có gì phải lo lắng cả, có lẽ tâm trạng của người đang yêu là hay lo lắng vẩn vơ như thế.

Hôm nay Mai Ly tới căn hộ của anh, cô ấy muốn anh đi mua đồ cùng cô ấy. Anh lập tức đồng ý, làm sao có thể từ chối người đẹp được chứ. Hơn nữa, về việc đi mua sắm thì anh có nhiều kinh nghiệm với Ái Lâm lắm rồi. Con bạn thân của anh lại chẳng suốt ngày lôi anh đi làm phu khuân vác dù đã có một chàng vệ sĩ nhưng lúc nào Ái Lâm đi mua sắm là y như rằng sẽ gọi đến anh. Theo lý lẽ của con bạn thì bạn bè hoạn

nạn có nhau – đi mua sắm mà hoạn nạn gì chứ. Bây giờ, Mai Ly lại đang khoác tay anh đi khắp trung tâm thương mại, vệ sĩ của cô ấy thì đi sau. Anh không cần phải xách đồ cho cô ấy, chỉ cần đứng cạnh, xem cô ấy chọn đồ, thử đồ, thanh toán. Càng lúc anh càng cảm thấy Mai Ly quả là cô gái độc lập, cô thích làm chủ mọi thứ trong cuộc sống của mình.

-Anh, anh thấy bộ đồ này thế nào?- Mai Ly bước ra từ phòng thay đồ, xoay một vòng.

-Ừ, đẹp lắm.- anh mỉm cười nói, chẳng biết nhận xét gì nữa. Anh đâu có giỏi mấy chuyện quần áo này.

-Đẹp hả, vậy thì em mua nó.- Mai Ly hớn hở chạy lại vào phòng thay đồ.

Mọi lần đi cùng Ái Lâm, anh lúc nào cũng phải vất óc ra để chê một bộ đồ nào đó, nếu không cái gì cũng khen đẹp thế nào con bạn thân cũng cho anh một trận kèm theo cái mặt phụng phịu, tức tối.

-Anh, mình đến nhà Ái Lâm đi, dạo này em ít gặp cô ấy quá, hôm nay là ngày nghỉ nên em nghĩ cô ấy cũng rảnh.- Mai Ly đã đến bên anh từ lúc nào, khoác tay anh.

-Ừ, dạo này anh cũng ít gặp cô ấy. Chắc việc công ty bận quá mà. Đi thôi em.

Anh lái xe đến nhà Ái Lâm, người giúp việc nói cô đang ở trên phòng nên hai người lên tầng hai. Anh đã ra ra vào vào căn phòng này suốt cả cuộc đời nên chẳng xa lạ chút nào. Cứ tự nhiên đẩy cửa vào thôi vì anh biết cô không bao giờ khoá cửa phòng.

-Ái...- Mai Ly nhìn thấy cô ngồi trên lan can định gọi liền bị anh bịt miệng.

-Shhh.- anh đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng.- Đừng gọi cô ấy, em sẽ khiến cô ấy giật mình đó.

Anh nhẹ nhàng bước lại gần phía cô, vòng tay ôm cứng lấy cô. Ái Lâm giật mình vì tự dưng có ai đó ôm lấy mình thật chặt. Quay lại liền bắt gặp ngay khuôn mặt anh.

-Xuống nào, cẩn thận đó.- anh nhẹ nhàng nói rồi kéo cô xuống khỏi. Mặc dù cái bệ lan can trên tầng hai rất lớn, có thể ngồi được, nhưng khi thấy cô ngồi như vậy anh vẫn sợ đến cứng người.

-Được rồi, xuống đây.- cô cười nói.

-Cậu bị điên rồi hả, đã nói bao nhiêu lần là không được ngồi trên lan can nữa mà.- anh quát lên, không hiểu cơn giận dữ từ đâu âm ập kéo đến.

-Nhưng mà lan can tầng hai lớn mà.- cô giải thích.

-Lớn thì lớn, nhớ đâu ngã xuống bị thương thì sao hả.

-Xì, chẳng sao đâu. Ngã từ trên này xuống tầng 1 cùng lắm chỉ bị xây xát chút thôi. Cậu mà nhảy từ đây xuống tầng 1 còn được nữa là.- cô phẩy tay coi như chẳng có gì xảy ra.

-Xây xát không coi như bị thương hả. Đây là trên tầng hai, nếu ở những chỗ khác thì sao chứ. Đã nói là không được trèo lên lan can nữa mà.- anh vẫn giận dữ.

-Được rồi, được rồi, bạn uống cốc nước cho hạ hỏa.- cô cười khi khi đưa cho anh cốc nước.- Lần sau tớ hứa sẽ không ngồi trên lan can nữa. Mà sao hôm nay hai người đi đâu lại tới đây vậy?- cô bây giờ mới chú ý đến sự xuất hiện của Mai Ly.

-Bọn tớ đi mua đồ, nghĩ tới dạo này ít gặp cậu nên tớ rủ Thiên Tường tới thăm cậu. Mà lúc này thấy cậu ngồi ở đó làm tớ sợ chết khiếp. Thiên Tường máng cậu là phải đó, ngồi đó nhớ ngã thì sao, đành rằng hai tầng chẳng cách nhau là mấy nhưng ngã bất ngờ cũng đủ bị thương rồi.- Mai Ly nói.

-Ày, đừng để ý tới cái ông già đó.- cô phất tay, quay sang nhìn anh rồi quay lại.- Hắn chỉ suốt ngày lo xa thôi. Mà hôm nay lại lôi hắn đi làm phu khuân vác hả?

-Phu khuân vác?- Mai Ly ngạc nhiên nhìn cô.

-Người ta phải biết thương hoa tiếc ngọc, ai như cậu, suốt ngày bắt mình làm phu khuân đồ đâu.- anh xen vào.

-Làm sao em dám để bạn trai mình phải xách đồ chứ?- Mai Ly mỉm cười nói.

-Thôi, xin hai anh chị, hai anh chị làm anh sắc bây giờ.- cô lên tiếng.- Mà hôm nay mua được gì không?

-Được chứ, mình mới mua được mấy mẫu mới của Channel. Đẹp lắm ý. Thiên Trường toàn khen không à.

-Haizzzzzz. Biết mà, ông này thì cái gì chả đẹp.- cô thở dài nói, rồi cùng với Mai Ly ngắm nghía mấy chiếc váy mới đẹp tuyệt.

Cả buổi hôm đó anh hết ngồi uống cà phê, lại lôi sách của cô ra ngồi đọc, lại đi quanh phòng tìm bộ trò chơi xếp chữ của cô ngồi chơi một mình. Còn hai cô gái vô tâm kia thì ngồi hí hửng với nhau về mấy bộ quần áo, rồi tám đủ thứ chuyện. Từ chuyện Mai Ly thực tập ở công ty đến chuyện con milu nhà cô ấy. Lại chuyện Ái Lâm nữa. Tỉ tỉ thứ trên đời, đúng là phụ nữ, lúc nào cũng có chuyện để nói.

Cuối cùng thì hai tiểu thư cũng nói chuyện xong, anh được đứng lên ra về. Ra đến cổng, anh chợt nhớ ra điều gì, quay lại nhìn cô với ánh mắt cảnh cáo.

-Từ nay cấm được ngồi trên lan can đó nghe chưa.

-Được rồi, biết rồi mà, làm gì mà nhớ dai thế. Về đi.- cô bật cười đẩy thẳng bạn ra xe.

Đạo này cô lúc nào cũng lấy lý do bạn để tránh gặp anh, tránh phải nói chuyện với anh. Cô đang tập cách quên anh, mà muốn quên thì không thể thường xuyên gặp mặt, nói chuyện được. Cả việc hôm nay anh tới cùng Mai Ly nữa, bây giờ cô ấy là bạn gái anh. Lúc anh vòng tay ôm cô xuống, lúc anh lớn tiếng quát cô, cô đã hạnh phúc vô cùng, cảm giác như anh đang lo lắng cho mình đến phát điên. Nhưng khi nhìn thấy Mai Ly, cô không dám mơ tưởng thêm nữa. Những người đã từng theo đuổi cô đều nói cô quá thờ ơ, thờ ơ đến mức người ta cho rằng cô lạnh lùng. Nhưng họ không hề biết rằng cô chỉ chờ đợi, chờ đợi một tình yêu không xảy đến với mình.

Mai Ly đang ngồi bên bậu cửa sổ mở toang, nhìn ra phía ngoài thành phố. Ở trên cao như vậy cảm thấy cả thế giới đều ở trong tầm mắt của mình. Bỗng nhiên một vòng tay ấm áp ôm lấy cô.

-Đừng ngồi ở đây như vậy, nguy hiểm lắm.- anh nhẹ nhàng nói rồi kéo cô xuống. Ánh mắt lộ vẻ ôn nhu.

-Được rồi, em xuống, tại em thấy ngồi đây ngắm cảnh đẹp quá.- cô mỉm cười nói.

-Được rồi đó. Lần sau đừng ngồi như vậy nữa đấy.- anh bước tới kéo cửa kính để cho cơn gió lạnh không tràn vào phòng.

-Cũng muộn rồi, có lẽ em nên về đây.- cô nói.

-Ừ, để anh đưa em về.

Anh lái xe đưa Mai Ly về nhà, tới trước nhà mình, cô đẩy cửa bước xuống đi thẳng vào trong nhà mà không thèm quay lại đặt cho anh một nụ hôn như những lần anh đưa cô về. Không hiểu cô có chuyện gì nữa. Đúng là phụ nữ, thật khó hiểu.

5. Chương 5

Ái Lâm tới công ty sớm để hoàn thành nốt bản báo cáo còn dang dở. Chẳng có ai ở văn phòng hết cả, chán thật. Chị em cô vào công ty làm việc không phải với tư cách là con gái của ngài chủ tịch đáng kính mà với tư cách là những nhân viên thực tập bình thường. Cha cô không muốn địa vị của các con gái ảnh hưởng tới các nhân viên khác và công việc. Vì thế tuyệt nhiên không một ai trong công ty biết chị em cô là con gái của ngài chủ tịch ngoại trừ những người hướng dẫn của chị em cô. Người hướng dẫn của cô là trưởng phòng Marketing 1 cô đang làm việc. Trưởng phòng Trịnh Bách Tùng là một chàng trai tuổi trẻ, tài cao. Mới 28 tuổi mà đã trở thành trưởng phòng marketing của tập đoàn Royal, anh có một vẻ đẹp trai, nam tính có thể thu hút mọi ánh nhìn. Cô biết có không ít phụ nữ trong công ty thích anh, bởi cứ nhìn ánh mắt ghen ghét của mấy bà chị cùng phòng mỗi khi thấy trưởng phòng quan tâm cô thì biết. Hơn nữa, cô cũng chẳng hơi

đâu để ý đến bọn họ, với cô, Bách Tùng chỉ như một người anh, một người hướng dẫn của cô trong công việc.

Cuối cùng cũng hoàn thành bản báo cáo, cô mang tới phòng của trưởng phòng nhưng hình như anh đã đi họp nên thôi. Cô quay lại với công việc, cả phòng im phăng phắc, chỉ có tiếng gõ càn cạch trên bàn phím, thỉnh thoảng tiếng giấy sột soạt. Đột nhiên cánh cửa phòng mở ra, Bách Tùng bước vào.

-Ái Lâm, cô vào phòng gặp tôi một chút.

-Dạ.- cô vội đứng dậy đi theo anh vào phòng.

-Em đóng cửa vào đi.- Bách Tùng nói.

-Anh có chuyện muốn gặp em.

-Anh vừa mới gặp cha em. Ngài chủ tịch rất hài lòng với kết quả của em ở công ty.

-Vậy sao? Em rất vui.- cô vui mừng nói.

-Thời gian qua em đã làm rất tốt.

-Đâu có gì, đều là nhờ anh chỉ dẫn cả thôi. Vậy nhân dịp này, trưa nay em mời anh đi ăn nhé. Anh có rảnh không?

-Trưa nay anh rảnh.

-Vậy em đợi anh ở quán ăn bên kia đường, đối diện công ty nhé?

-Ừ.- Bách Tùng mỉm cười.

-Thôi, em ra ngoài làm việc trước đây.

Cô vừa ra khỏi phòng trưởng phòng đã gặp ngay ánh mắt khó chịu của mấy bà cô. Lại còn có tiếng xì xào sao mà trưởng phòng nâng đỡ cô. Mặc kệ, chẳng hơi đâu mà quan tâm tới những điều đó. Từ trước tới giờ cô nổi tiếng thờ ơ với mọi chuyện xung quanh mà, bây giờ cũng chẳng phải ngoại lệ.

Đang ngồi ăn trưa với Bách Tùng thì có điện thoại gọi đến. Là anh gọi.

-Ừ, mình đây.- cô nói.

-Ăn trưa chưa vậy, đi ăn với mình và Mai Ly không?

-Thôi đi ông, tôi đi làm kì đà cần mũi à. Sáng nay Mai Ly cũng gọi điện cho mình rồi, may cho cậu là tiểu thư đây từ chối đấy nhá.- cô tự đắc nói.

-Cảm ơn, cảm ơn, thật ra mình chỉ hỏi cho có lệ thôi, không nhận lời là tốt. Ăn trưa vui vẻ nha. Hi. Bye.

-Bye.- cô nói rồi cúp máy.

-Xin lỗi anh, bạn em gọi.- cô mỉm cười nói với Bách Tùng.

-Bạn trai?

-À không, bạn thân.- cô mỉm cười đáp.

Hết giờ nghỉ trưa mọi người đều quay lại công ty làm việc. Cô vừa mới đặt chân vào công ty Bách Tùng đã nhận được điện thoại nói cô lên phòng chủ tịch. Chẳng biết bố có chuyện gì mà cần gặp mình nữa.

-Bố, bố tìm con.- cô đẩy cửa vào.

-Ừ, ngồi đi con gái.- chủ tịch Dương đứng dậy khỏi bàn làm việc của mình tới chỗ ghế sofa.

-Bố gọi con lên đây có chuyện gì vậy ạ?

-Sắp tới, có một buổi hội thảo Marketing ở Pháp trong một tuần. Bố muốn con cùng đi với trưởng phòng Trịnh và những nhân viên khác để học hỏi thêm kinh nghiệm.

-Dạ được bố. Nhưng bao giờ đi ạ?

-Hai tuần nữa. Con chuẩn bị cho tốt. Sau chuyển đi nộp lại bản báo cáo cho bố. Gần đây, bố nghe được nhiều nhận xét tốt về các con, bố rất hài lòng.

-Con cảm ơn bố.- cô vui vẻ nói.

-Được rồi, con ra làm việc đi.

-À, bố này, tối nay bố có về ăn tối không ạ?- cô chợt nhớ ra nên quay lại hỏi ông. Thực ra cô cố ý hỏi vậy để trêu bố mình, chị em cô thừa biết tối nay ông sẽ hẹn hò, bao nhiêu năm sống cô đơn nuôi chị em cô khôn lớn, làm tròn cả vai trò của người mẹ nên chị em cô đều mong ông sẽ có một bên để hạnh phúc. Bây giờ, ông đã tìm được một người phụ nữ, mặc dù chưa được gặp nhưng chị em cô đều mừng cho ông.

-Con bé này, con thừa biết rồi còn định trêu ta nữa.- ông ngẩng đầu lên từ đồng giấy tờ trách yêu cô con gái cưng.

-Thôi, con ra làm việc đây.- cô nói rồi ra khỏi phòng chủ tịch.

Sắp xếp quần áo và đồ đạc cho chuyến công tác ngày mai của mình. Cô sẽ xa anh, một tuần. Chưa bao giờ cô xa anh lâu đến vậy, và xa đến vậy. Cảm giác thật trống trải. Chẳng biết nếu không có cô thì anh sẽ thế nào đây. Hơn một tháng qua, tình cảm của anh và Mai Ly đang tiến triển rất tốt. Có lẽ cũng đã đến lúc cô cần phải để anh ra đi. Bốn năm, tình yêu sâu đậm, lớn dần từng ngày làm sao cô có thể quên được. Có lẽ cô sẽ còn yêu anh rất lâu, rất lâu nữa, nhưng cô tin đến một ngày nào đó, cô sẽ thật sự chôn chặt được tình yêu đó trong sâu thẳm trái tim mình. Nhưng bây giờ cô vẫn sẽ yêu anh, luôn luôn yêu anh.

Sáng hôm sau, cô vác valy nặng trĩu xuống nhà. Giải quyết nhanh bữa sáng rồi ra ngoài, bác tài xế đang đợi cô trước cổng. Đang định đưa đồ lên xe thì tự nhiên một chiếc BMW màu đen bóng loáng đỗ ngay trước mặt cô. Chẳng cần hỏi cũng biết nhân vật đang ngồi trong xe là ai rồi. Tầm kính bên lái xe hạ xuống, anh thò cổ ra toe toét với cô.

-Bạn yêu dấu, tớ đến đưa bạn đi nè.- anh nói với cái giọng ba lẳng nhăng mà anh chỉ dùng khi nói chuyện với cô.

-Sao lại tới đây sớm vậy?- cô ngạc nhiên nhìn anh trân trối.

-Không cần phải nhìn mình cảm động như thế.- anh bước xuống xe cười toe toét với cô.- Đưa valy đây nào. Tớ sẽ đưa cậu tới công ty, hôm nay tớ đã phải dậy sớm thật sớm để tới đưa cậu tới công ty đó nha. Bạn tốt thế lại còn.

-Rồi, bạn tốt.- cô lườm anh một cái nhưng kì thực trong lòng đang hạnh phúc đến phát điên.

Anh đưa cô tới trước công ty, dặn dò đủ thứ trên đời. Cô cứ định vào là anh lại nhớ ra chuyện gì đó rồi kéo cô lại dặn đủ thứ.

-Mình thật cảm thấy cậu như mẹ mình vậy.- cô nói với anh, hậu quả là bị anh cốc cho một phát đau điếng. Từ trước đến giờ anh chưa từng như vậy với cô. Thật đáng ghét.- Đồ đáng ghét, sao lại cốc người ta đau như vậy chứ.

-Nhớ những gì mình dặn đó. Mà này, cảm không được ngồi trên mấy cái lan can, nhớ chưa hả, tôi cấm tiệt đó.- anh cảnh cáo.

-Biết rồi mà. Thôi, về đi, tớ vào trong đây, tuần sau gặp lại.

6. Chương 6

Chuyến bay dài làm cô mệt lử, Bách Tùng hỏi han, quan tâm cô rất chu đáo. Cô cảm thấy ngại vì việc đó, không muốn anh quan tâm đến cô quá, có thể khiến những người khác hiểu lầm. Về tới khách sạn, mọi người nhận phòng rồi ai về phòng nấy. Cô về phòng mình, chẳng kịp tắm rửa liền đổ ngay xuống giường, đánh một giấc cho đến sáng hôm sau.

Ánh sáng chiếu vào mặt đánh thức cô. Lồm cồm bò dậy, chạy vào nhà vệ sinh tắm rửa, thay đồ. Cô định xuống dưới đi dạo quanh quanh một chút, vì dù sao lâu lắm rồi cô mới quay lại Pháp, kể từ lần cô và anh sang Pháp theo một chương trình trao đổi sinh viên năm nhất. Vừa ra khỏi phòng cô đã đụng ngay Bách Tùng.

-Em dậy rồi sao?- Bách Tùng hỏi.

-Vâng, em ngủ từ hôm qua đến giờ. Đang định đi dạo quanh quanh.

-Anh đi cùng em được chứ?

-Dạ được.- cô mỉm cười nói rồi hai người cùng đi.

-Bao giờ bắt đầu làm việc hả anh?- cô quay sang hỏi Bách Tùng.

-Buổi hội thảo sẽ bắt đầu vào ngày mai và kéo dài tới hết tuần. Điều đó đồng nghĩa với việc mọi người sẽ được nghỉ duy nhất ngày hôm nay.

-Chà, vậy hôm nay phải đi tới mấy nơi mới được, lâu lắm rồi em không tới đây.

-Vậy à, em định đi đâu? Mời anh đi cùng được không?

-Được chứ, em định đi thăm lại mấy nơi.

Provence, nơi có những cánh đồng hoa oải hương ngọt ngào. Cô thích tới đây, thích chạy nhảy tung tăng giữa những bông hoa oải hương. Thích đắm chìm trong hương thơm dịu nhẹ của những bông oải hương. Và nơi cô có thể thoải mái làm tất cả những việc đó, không đâu khác chính là cánh đồng hoa oải hương của tập đoàn LaVender. Phải khiến cho anh Thiên Hạo bất ngờ mới được. Cô và Bách Tùng tới trại hoa LaVender, vừa xuống xe, cô chạy ngay vào phía cánh đồng hoa, tha hồ nhảy múa. Bách Tùng rất ngạc nhiên trước hành động của cô, sao tự dừng lại vào trại hoa của người ta mà chạy lung tung chứ, thể nào cũng bị gọi cảnh sát cho coi. Bách Tùng vội tới chỗ cô đang đứng. Hình ảnh cô đứng giữa cánh đồng toàn hoa oải hương khiến trái tim Bách Tùng chột xao xuyến, thật động lòng người mà.

-Này, sao em lại chạy nhảy lung tung trong trại hoa của người ta thế, nhờ đâu có ai thấy lại phiền lắm đó.- Bách Tùng nói nhỏ với cô.

-Không sao đâu, nếu có bị cảnh sát bắt thì cùng lắm là ngồi trong nhà giam một ngày một đêm.- cô cười nói với anh, vẫn tiếp tục đùa nghịch.

-Em nói chuyện đó sao mà nhẹ nhàng vậy chứ. Thôi, đi ra thôi, chẳng lẽ em không sợ sao hả?

-Sợ gì chứ?- cô nhìn anh, vẫn tiếp tục vui đùa.

-Con bé đó nó chẳng sợ cái gì hết đâu.- một giọng nói vang lên khiến cả hai người cùng quay lại.

Cô vui mừng chạy đến ôm lấy người con trai vừa nói. Một chàng trai tuấn tú, đẹp như một nam thần, thật khiến người ta phải động tâm. Cô ôm chặt lấy anh một lúc rồi mới buông ra.

-Anh, em nhớ anh lắm à. Sao anh biết em tới đây vậy?- cô ôm lấy cánh tay người con trai, bắt đầu làm nũng. Bách Tùng rất ngạc nhiên khi thấy dáng vẻ này của cô, từ ngày cô vào công ty, cô đối với những người đàn ông xung quanh mình rất thờ ơ, lạnh lùng, đều giữ một khoảng cách. Chưa từng thấy cô thân mật với bất kì người đàn ông nào như thế, kể cả với Bách Tùng cô cũng luôn vạch ra một khoảng cách. Rút cuộc, người đàn ông này là ai mà có thể khiến cô thay đổi như vậy.

-Từ lúc em vừa bước lên máy bay Thiên Tường đã gọi cho anh rồi, nó nói thể nào em cũng tới đây nên anh phải chờ đợi để đón tiếp đây.- Thiên Hạo mỉm cười nói.

-Ui, bạn tuyệt vời. Anh à, lâu lắm mới gặp anh, dạo này anh có khoẻ không vậy? Công việc sao rồi? Có bạn gái chưa? Di thể nào rồi?

-Này này, em làm gì mà hỏi liên tục thế, phải để anh nói từ từ chứ. Nhưng trước hết, sao không giới thiệu đi.- Thiên Hạo ngo sang Bách Tùng đang đứng sau cô.

-À, em quên mất. Giới thiệu với anh giai, đây là anh Bách Tùng, trưởng phòng Marketing 1 ở công ty bố em. Hôm nay, em mời anh ấy đi cùng đó.- cô tươi cười, vẫn bám chặt lấy cánh tay của Thiên Hạo quay sang Bách Tùng.- Anh Bách Tùng, đây là anh Thiên Hạo, anh trai của người bạn thân nhất của em, nên cũng là anh trai em luôn. Anh ấy là chủ nhân của trại hoa này và là chủ tịch tập đoàn LaVender đó. Hai người bằng tuổi nhau nên chắc là làm quen nhanh thôi.

-Chào, rất vui được biết anh, chắc em gái tôi làm phiền anh lắm hả?- Thiên Hạo bắt tay Bách Tùng, cười nói.

-Anh này, sao lại nói xấu em gái thế. Anh, đưa em đi một vòng được không. Lần trước, cái tên ngốc đó cứ bắt em ở yên một chỗ không à, chán chết.

-Ừ, để anh đưa hai người đi thăm một vòng.

-Anh, bao giờ anh về nước?

-Anh đang tính cuối năm nay sẽ về, công ty anh đang có một sản phẩm mới dành riêng cho làn da phụ nữ châu Á. Nhân tiện, em tới đây rồi thì thử sản phẩm mới một chút được không, anh muốn xem nó có tương thích với phụ nữ Á Đông không.

-Được a. Anh định tấn công thị trường châu Á?

-Ừ, nhưng tấn công là phụ, kiếm vợ mới là chính.- Thiên Hạo cười toe toét nhìn cô. Bách Tùng đi đằng sau bị cho ra rìa, nhìn hai người nói chuyện vui vẻ, một cảm giác khó chịu len vào trong anh. Cũng đúng thôi, người đó là anh trai của cô, anh làm sao có thể so sánh được.

7. Chương 7

Thiên Tường và Mai Ly đang ngồi với nhau ở quán cà phê. Bỗng nhiên có điện thoại gọi tới.

-Alô?- anh nói.

-Anh đây. Ái Lâm vừa từ chỗ anh về, con bé khoẻ lắm, em đừng lo nha.- giọng Thiên Hạo vui vẻ nói.

-Dạ, em biết rồi. Cô ấy khoẻ là được, con nhỏ đó bay nhảy lắm. Anh để ý nó giúp em nhé?

-Anh biết rồi, anh đã cho người tới gặp giám đốc khách sạn yêu cầu ông ta chú ý tới con bé. Đừng lo.- nghe anh trai nói vậy nên anh cảm thấy nhẹ nhõm. Chưa bao giờ cô đi xa anh như vậy, anh quả thực có cảm thấy không yên tâm.

-Em biết rồi, tạm biệt anh, anh nhớ giữ gìn sức khoẻ nha.- anh nói rồi cúp máy, quay sang thấy Mai Ly đang có chuyện gì đó không vui.- Em sao vậy?- anh hỏi.

-Thiên Tường, hãy trả lời thành thật cho em một chuyện được không?- cô quay sang hỏi.

-Chuyện gì mà nghiêm trọng vậy?

-Anh có thật sự thích em không?

-Em hỏi gì lạ vậy, dĩ nhiên là anh thích em rồi.

-Vậy...anh có yêu em không?

-Anh...- anh định nói dĩ nhiên anh yêu em nhưng không hiểu có cái gì đó trong anh chặn anh lại.

-Em biết mà.- Mai Ly im lặng một lúc lâu mới lên tiếng.- Anh yêu Ái Lâm đúng không?

-Làm sao có chuyện đó chứ, cô ấy và anh là bạn thân mà.- anh cười nói.

-Bạn thân thì không thể thành người yêu sao. Hơn nữa, anh chưa bao giờ coi cô ấy là bạn thân cả. Anh yêu cô ấy, anh yêu cô ấy hơn bất cứ ai. Anh không nhận ra điều đó bởi hai người đã thân nhau quá lâu, còn em

nhận ra điều đó từ lâu rồi. Anh còn nhớ lần trước, lúc thấy em ngồi trên bậu cửa sổ nhà anh, anh chỉ nhẹ nhàng kéo em xuống, ăn nói rất nhỏ nhẹ, còn cô ấy ngồi trên lan can tầng hai, anh đã mắng cho cô ấy một trận. Em nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt anh, anh tức giận vì anh sợ mất cô ấy, anh quát cô ấy vì sợ cô ấy bị thương, còn với em thì anh lại rất ôn nhu, nhẹ nhàng. Những người bạn gái trước đây của anh, họ chưa bao giờ sánh được với vị trí của Ái Lâm trong lòng anh. Anh có thể yêu một người con gái, nhưng anh sẽ không bao giờ có thể dành trọn vẹn trái tim mình cho người con gái ấy. Anh chỉ có thể yêu những cô gái đó bằng một phần của trái tim anh, chỉ có Ái Lâm mới có thể khiến anh toàn tâm toàn ý yêu thương, bảo vệ. Anh lo sợ khi cô ấy xa anh. Anh bảo vệ cô ấy mọi lúc. Anh nhớ đến cô ấy trước bất cứ ai hết. Nhìn thấy một người con gái trong nhà anh, anh sẽ nghĩ ngay là cô ấy. Đừng, đừng nói rằng vì cô ấy là bạn thân nhất của anh nên anh mới thế. Anh yêu cô ấy đấy Thiên Tường ạ. Anh yêu cô ấy hơn bất cứ ai trên đời này. Em yêu anh, em rất yêu anh, nhưng em không bao giờ có được con tim anh.- Mai Ly nói, nước mắt rơi xuống làm trôi đi lớp phấn. Nụ cười trên môi anh đã tắt từ bao giờ, những câu nói của Mai Ly đập mạnh vào tâm trí anh.- Không một người con gái nào có thể chiếm được tâm trí anh nhiều hơn cô ấy.

-Mai Ly, anh xin lỗi, anh không muốn làm em bị tổn thương.- anh nắm lấy tay Mai Ly.- Anh cần ở một mình, xin lỗi em.- anh nói rồi đứng dậy đi nhanh ra ngoài.

Anh lái xe vòng vòng khắp nơi, vô định. Anh cứ lái, cứ lái đến khi không biết phải đi đâu nữa. Anh cần một ai đó. Với điện thoại định gọi cho Tử An, nhưng thằng bạn đó quá lạnh lùng. Hoàng Dương thì chẳng quan tâm tới chuyện yêu đương đau đầu này. Cuối cùng anh quyết định gọi cho Khang Bình. Anh lái xe tới nhà thằng bạn, Khang Bình đã đợi anh ở đó, vừa dừng xe, cậu ta liền leo lên. Nhìn anh với ánh mắt cảm thông. Anh lái xe tới sân bóng rổ. Hai người một mình trong sân bóng, anh để cho những cái đập bóng xóa hết mọi thứ trong đầu mình. Chơi, chơi mãi đến khi cả hai cùng mệt lử, nằm dài trên sân bóng thở hổn hển. Một lúc lâu sau, Khang Bình ngồi dậy nhìn anh.

-Có chuyện gì vậy? Nói mình nghe đi.

-Chuyện phức tạp quá..- anh ngồi dậy nói, thở dài.

-Sao thế?

-Tự dưng hôm nay, Mai Ly lại nói với mình những câu chẳng ra đâu vào đâu. Làm mình rối như mớ bòng bong.

-Cô ấy nói gì?

-Cô ấy nói mình yêu Ái Lâm, mình yêu Ái Lâm từ lâu rồi mà không nhận ra.

-Cậu không nhận ra thật à?

-Mình không biết nữa. Mà cậu hỏi thế là sao?- anh nhìn thẳng bạn, nghi hoặc.

-Đúng là cậu không nhận ra thật hả.- Khang Bình cười khùng khục.- Vậy mà bọn mình cứ tưởng cậu chỉ không chịu nói ra thôi. Bạn à, tất cả mọi người đều nhận thấy cậu yêu cô ấy, chỉ có cậu và cô ấy là không nhận ra thôi.

-Thật như vậy sao?

-Thật như mình đang ngồi đây với cậu này. Anh bạn, suốt hơn 20 năm làm bạn cậu, mình chưa bao giờ thấy cậu nhìn bất kì một cô gái nào như cách cậu nhìn cô ấy. Cậu ghen tuông, tức giận với bất cứ gã nào tới gần cô ấy nửa bước, kể cả kẻ đó có là anh trai cậu hay bạn thân nhất của cậu. Chỉ có đồ ngốc như cậu mới không nhận ra điều đó thôi.

-Tớ thật sự yêu cô ấy sao?- anh yêu cô sao. Chết tiệt, sao đến bây giờ anh mới nhận ra điều đó.

-Đúng, cậu yêu cô ấy. Hai đứa ngốc các cậu chơi trò mèo đuổi chuột mãi cũng phải dừng lại rồi đó. Lúc nào cô ấy về, hãy bày tỏ lòng mình đi, nếu không thì mất đấy. Mà tớ nghe nói, hình như tên trưởng phòng hướng dẫn cô ấy tuổi trẻ tài cao, cẩn thận không lại mất như chơi đó.- Khang Bình vỗ vai anh, tâm huyết nói.

-Tớ cần thời gian để sắp xếp lại mọi thứ. Cậu tự về nhé.- anh nói rồi đứng dậy đi khỏi sân bóng.

-Ê thằng chết tiệt, cậu lôi mình đến đây rồi bỏ lại đây hả?- anh nghe tiếng Khang Bình gọi với theo nhưng chẳng còn tâm trạng nào mà quay lại.

Đêm nay, anh đã thức trắng nhìn lên trần nhà, những suy nghĩ cứ vẩn vơ trong đầu anh. Lời Mai Ly nói. Lời Khang Bình nói. Tất cả như một mớ rối rắm mà anh không biết làm sao để gỡ ra. Anh yêu cô ấy hơn bất cứ ai hết...Cậu yêu cô ấy, chỉ có cậu là không nhận ra điều đó thôi...Anh sợ mất cô ấy. Anh yêu cô ấy hơn ai hết. Chẳng lẽ nào anh thật sự đã yêu cô. Không thể nào, hai người là bạn thân. Nhưng anh không thể chối bỏ được những cảm xúc của mình khi ở bên cô. Anh đã sợ đến cứng người khi thấy cô ngồi vắt vẻo trên lan can. Anh lo đến phát điên khi cô đi xa một mình đến nỗi ngay khi cô vừa bước lên máy bay anh đã gọi ngay cho anh trai mình. Anh không yên tâm khi cô ra ngoài một mình vào đêm tối. Anh không yên tâm giao cô cho bất cứ ai ngoài anh. Dù người đó có đáng tin đến đâu thì khi cô ở bên người khác, anh vẫn lo lắng vẩn vơ đến những điều xấu có thể xảy ra với cô. Tính cách của cô giữ những người đàn ông khác tránh xa cô nhưng anh lo điều đó có thể khiến cô bị tổn thương. Đúng là khi thấy Mai Ly trong nhà anh, anh đã nghĩ ngay đó là cô. Phải rồi, cuối cùng anh đã hiểu điều anh thấy thiếu mỗi khi ở bên Mai Ly. Dù cho cô ấy có hoàn hảo đến đâu, hợp với anh đến đâu thì khi ở bên Mai Ly, anh vẫn cảm thấy thiếu một điều gì đó, và bây giờ anh nhận ra đó là sự lo lắng. Mai Ly quá hoàn hảo, cô ấy có thể tự làm chủ bất cứ thứ gì trong cuộc sống của mình và cô ấy thậm chí còn mạnh mẽ hơn cả một người đàn ông, cô ấy không thể khiến anh lo lắng. Còn Ái Lâm thì khác, cô có vẻ ngoài lạnh nhạt, thờ ơ nhưng kì thực con người bên trong lại rất đơn giản. Mọi người nghĩ cô hoàn hảo, cô đúng thật hoàn hảo, cô có mọi thứ mà một cô gái mơ ước, nhưng cô không thể tự chủ đến mức như Mai Ly. Cô đơn giản và thuần khiết, cô khiến anh cảm thấy lo lắng cho cô mọi lúc, cô khiến anh muốn bảo vệ cô mọi nơi cô tới. Dù cô thờ ơ đến mức có lúc chính anh cũng cảm thấy sợ nhưng chính điều đó khiến anh muốn bao bọc, bảo vệ cô. Mai Ly giống anh mọi thứ còn cô lại khác xa anh hoàn toàn. Vậy nhưng cô lại là người bạn thân nhất của anh suốt mười năm qua. Cô là người duy nhất hiểu thấu tận sâu thẳm tâm hồn anh, người duy nhất có thể lắng nghe anh, chăm sóc anh lúc anh ốm, nửa đêm đến quán rượu đưa anh về nhà trong khi anh say khướt. Và là người đầu tiên anh nghĩ đến trước khi đi ngủ và mỗi sáng thức giấc. Bây giờ anh nhận ra, anh đã yêu cô quá lâu, lâu đến mức anh đã có lúc nhầm lẫn tình yêu đó là tình bạn. Anh yêu cô, sự thật mà đến tận bây giờ anh mới chịu thừa nhận.

8. Chương 8

Chuyến công tác kết thúc, một tuần vừa qua với cô thật bình yên. Chỉ có điều sự chăm sóc quá mức của anh Thiên Hạo lắm lúc khiến cô muốn vùng dậy. Thật là muốn cho anh một trận, cô biết chỉ có anh nhờ vả mới khiến anh Thiên Hạo cho người ‘chăm chút’ cô như vậy. Đã thế lúc cô nói với Thiên Hạo là không cần thiết phải như thế, anh ấy còn làm ngơ lời ‘thỉnh cầu’ của cô. Đúng là hai anh em nhà đó đoàn kết hại cô mà. Về đến nhà phải cho anh một trận mới được. Bực ghê.

-Em đang nghĩ gì mà chăm chú vậy?- giọng Bách Tùng vang lên bên cạnh khiến cô giật mình.

-A...dạ, không có gì, em chỉ đang nghĩ chút chuyện cần làm khi về nhà thôi.- cô mỉm cười đáp lại anh.

Một tuần qua Bách Tùng rất quan tâm khiến cô cảm kích vô cùng. Nhưng cô nhận thấy tình cảm của anh dành cho mình nên cô tìm cách né tránh. Không muốn làm tổn thương một chàng trai tốt như Bách Tùng khi mà chưa có giây phút nào cô quên được Thiên Tường, chưa lúc nào cô loại được anh ra khỏi cuộc sống của cô. Cô cố gắng tránh xa sự quan tâm của Bách Tùng càng nhiều càng tốt. Làm một người đàn ông tốt như anh bị tổn thương là điều mà cô không hề mong muốn.

Máy bay đáp xuống sân băng, cô lập tức lấy hành lý chuẩn bị ra về. Bách Tùng chu đáo giúp cô lấy hành lý xuống. Cô mỉm cười cảm ơn anh rồi vội quay đi. Không nên khiến anh quá hy vọng. Gieo hy vọng cho một người mà mình biết chắc sẽ chẳng thể đi đến đâu là một tội ác. Cô nhìn đồng hồ, vẫn chưa thấy lái xe đâu cả. Bỗng nhiên Bách Tùng xuất hiện.

-Để anh đưa em về.- anh mỉm cười nói.

-Dạ thôi, người nhà em tới đón bây giờ.- cô vừa nói xong thì có điện thoại gọi tới, anh tài xế nói xe đang bị hỏng giữa đường, có thể không tới đón cô được.

-Người nhà em không tới được hả?

-Dạ...xe bị hỏng giữa đường nên không tới được.- cô mỉm cười, tâm trạng như bị đám mây mù che khuất.

-Thôi, lên xe đi, để anh đưa em về.

-Cảm ơn anh. Phiền anh vậy.- cô nói rồi bước lên xe.

Bách Tùng lái xe đưa cô về tận cổng nhà dù cô nói anh dừng xe ngoài đường cũng được nhưng anh không chịu, nhất quyết đưa cô về tận nhà. Cô mời anh vào nhà nhưng anh từ chối.

Kéo cái valy vào trong nhà, cô lên phòng, thay đồ rồi nằm vật xuống cái giường êm ái của mình, đánh một giấc. Thật là mệt mỏi. Lại còn bản báo cáo nữa chứ, chỉ vì cô làm nó trên máy bay nên bây giờ mới mệt mỏi như vậy, choáng váng hết cả đầu óc rồi. Mặc kệ tất cả, cô chìm ngay vào giấc ngủ say.

Quay trở lại công ty, cô đem ngay bản báo cáo lên cho ngài chủ tịch đáng kính. Boss có vẻ rất hài lòng. Cô cũng cảm thấy vui nữa.

-Bố thấy con và trưởng phòng Trịnh làm việc rất ăn ý đó.- ông nói đầy ẩn ý.

-Anh ấy là một người tài giỏi nhưng với con anh ấy chỉ là cấp trên mà thôi.

-Cấp trên thôi sao? Bố nghĩ con thích cậu ấy chứ, thấy hai đứa nói chuyện với nhau rất hợp mà, hôm trước bố còn thấy con đi ăn trưa với cậu ấy mà.

-Là bạn bè thì không được đi ăn trưa với nhau sao bố?- cô mỉm cười nói.- Con không có tình cảm gì với anh ấy hết.

-Tiếc thật, bố thấy cậu ấy là một chàng trai tốt.

-Con biết, nhưng tình cảm không thể gượng ép bố à. Con không có cảm xúc gì với anh ấy hết.

-Bố hiểu rồi, vậy mà bố còn định mai mối cho hai đứa. Thôi, coi như ông mai này không có duyên làm ông mối vậy.

-Bố này, cứ trêu con gái hoài.- cô vờ giận dỗi.

-Rồi, bố sai, bố sai.- chủ tịch Đường cười khề khà trước thái độ của con gái.

-Con ra ngoài đây, không nói chuyện với bố nữa.- cô giận dỗi bỏ ra ngoài, bỏ mặc cha mình đang cười khoái chí vì trêu đùa được cô con gái cứng.

Cô đang trên đường từ công ty về thì điện thoại gọi tới, là anh gọi. Cô lầm bầm nguyên rửa tên bạn chết tiệt, cô đã về được hơn một tuần rồi mà bây giờ mới thêm gọi điện.

-Chuyện gì vậy?- cô bực bội hỏi.

-Mình có chuyện muốn nói, cậu tới nhà hàng Scrimp được không, mình đợi cậu ở đó.

-Bây giờ hả?- cô ngạc nhiên hỏi.

-Ừ, mình đang ở đó, đến ngay nhé.

-Được rồi.

Cô quay xe lại, lái thẳng tới nhà hàng Scrimp, không biết anh lại định giở trò gì nữa đây. Cô bước vào trong, anh đang ngồi ở cái bàn cạnh cửa sổ mà mỗi lần tới đây là y như rằng cô sẽ chọn nó. Anh vẫy tay với cô.

-Có chuyện gì vậy?- cô hỏi, nhìn anh lo lắng.

-Mình và Mai Ly chia tay rồi.- anh nói, giọng chẳng có gì là buồn bã.

-Cái gì, tại sao lại chia tay? Bao giờ vậy hả?

-Hai tuần trước, sau hôm cậu đi hai ngày.

-Lý do là gì?

-Cô ấy hỏi mình có yêu cô ấy không? Mình không trả lời được. Rồi cô ấy nói thực ra, người mình yêu là một người khác chứ không phải cô ấy.

-Cậu, đồ bất cá hai tay, sao cậu dám yêu người khác chứ. Mai Ly không tốt sao?- cô giận dữ nói. Lại còn dám gọi cô đến đây mà nói những chuyện này nữa chứ. Đồ đáng ghét.

-Mình biết, Mai Ly là một cô gái tốt. Nhưng người mình yêu không phải cô ấy. Từ trước đến giờ, mình chỉ yêu một người duy nhất mà mình không nhận ra, chính Mai Ly đã nói cho mình biết tình cảm thật sự của mình, chính cô ấy đã mở mắt cho mình.- anh mỉm cười nói.

-Ai vậy? Cô gái đó là ai vậy hả?- cô tặng anh một cái lườm đút người.- Nói cho mình biết cô ta là ai? Mình sẽ cho cô ta một trận.

-Cậu cũng biết người đó đó.- anh mỉm cười nói.

-Mình cũng biết. Ai vậy nè?- cô ngạc nhiên, nhìn anh.

-Là cậu đó.- anh nói.

-Là mình...- cô đang định nói bỗng dừng im bất, nhìn anh trân trối, không thể tin vào những gì mình vừa nghe được.

-Mai Ly và cả Khang Bình, tất cả những người khác đều nhận ra người mình yêu là cậu. Suốt thời gian qua, mình đã nhầm lẫn, đã nghĩ rằng đó chỉ đơn giản là tình bạn sâu sắc. Nhưng mình đã quên mất chẳng có cô gái nào trong đời mình có thể khiến mình quan tâm, lo lắng hơn cậu. Còn nhớ năm chúng ta học lớp 11 chứ, bạn gái mình vì ghen nên đã định tát cậu, mình đã nổi điên cho cô ta một bạt tai, đó là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất mình đánh phụ nữ. Còn nhớ những lúc cậu ngồi trên lan can, mình đã lo sợ, mắng cậu té tát rồi giận dữ, chỉ vì mình quá lo lắng. Còn nhiều điều khác nữa mà mình muốn cậu nhớ. Nhưng điều mình muốn cậu nhớ nhất đó là.- anh đứng dậy, bước đến bên cạnh cô, quỳ một chân xuống, ánh mắt vẫn dán chặt vào khuôn mặt cô bấy giờ đã đầy những giọt nước mắt.- Anh yêu em. Dương Ái Lâm, anh yêu em, chỉ mình em thôi, dù cho sau đêm nay anh sẽ mất đi tình bạn này thì anh vẫn phải nói điều đó, bởi anh không thể che giấu con tim mình được nữa. Anh yêu em.

-Anh nói đúng, sau đêm nay tình bạn của chúng ta sẽ không còn nữa.- cô ghen ngào nói. Tim anh đau nhói, bất lực trước cả thế giới.- Bởi vì, từ giờ, giữa chúng ta còn có cả tình yêu nữa.- cô choàng tay qua cổ anh, ôm chặt lấy anh, nước mắt hạnh phúc tràn đầy trên mi.- Đồ ngốc, sao anh bắt em phải đợi lâu đến vậy. Em yêu anh, em cũng yêu anh, từ rất lâu rồi. Sao anh bắt em phải đợi lâu như vậy chứ?

-Anh xin lỗi, từ giờ trở đi, anh sẽ bù đắp cho em. Anh sẽ không làm em phải khóc nữa. Anh xin lỗi, anh xin lỗi.- anh ôm chặt lấy cô. Thốt lên những lời yêu thương chân thành từ trái tim mình.

-Còn Mai Ly thì sao?- cô hỏi khi anh nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt vương trên má cô.

-Chuyện của Mai Ly, anh cảm thấy có lỗi với cô ấy. Anh sẽ tìm cách xin lỗi cô ấy.

-Nhưng cô ấy thực sự yêu anh. Cô ấy sẽ rất đau khổ. Em đã từng như vậy nên em biết, điều đó sẽ rất khó chịu, không dễ gì mà quên được đâu.

-Mai Ly rất tự chủ, cô ấy không cần có anh. Nhưng em thì cần anh. Yên tâm, cô ấy sẽ không sao đâu. Những người như Mai Ly sẽ luôn có cách để vượt qua nỗi đau của mình.- anh mỉm cười nói với cô.

-Thật chứ?- cô nhìn anh nghi ngại mặc dù anh đã gật đầu khẳng định với cô.- Nhưng dù sao, em vẫn cảm thấy có lỗi, cô ấy là bạn thân nhất của em.

-Vậy anh không phải bạn thân nhất của em à?

-Anh khác, cô ấy khác, hai người không giống nhau được.- cô quay ra lườm anh một cái.

-Được rồi, khác nhau. Không tranh cãi với em nữa. Thế nào, một tuần ở Pháp của em ổn chứ?

-Lại còn dám hỏi, người ta về hơn một tuần rồi mới nhớ đến. Hỏi han gì.

-Giận rồi sao? Đừng giận. Hơn một tuần đó, đâu chỉ có em mà bất cứ ai anh cũng không gặp. Anh cần thời gian để suy nghĩ. Mọi thứ đến với anh quá bất ngờ.

-Em cũng vậy. Dù cho đây là điều em chờ đợi từ lâu, nhưng vẫn không tránh khỏi bất ngờ, ngỡ như là giấc mơ vậy.

-Không phải mơ đâu.- anh mỉm cười nói với cô.

-Anh này, anh Thiên Hạo nói cuối năm nay sẽ về nước đó.

-Vậy à, anh chẳng nghe anh ấy nói gì cả.

-Anh ấy mới nói với em thôi, em là người đầu tiên biết việc này đó. Vậy là em hơn cả em trai là anh rồi.- cô hớn hờ nói. Từ nay trở đi, sẽ không còn một Dương Ái Lâm lãnh đạm, thờ ơ nữa.

-Anh nghe anh ấy nói em đi cùng một anh chàng nào đó.

-Em biết ngay là anh gọi cho anh trai anh mà, em sang đó đi công tác chứ có đi chơi đâu mà anh phải lo xa vậy chứ. Hơn nữa, có phải lần đầu tiên em ra nước ngoài đâu.

-Tại vì em chưa bao giờ đi xa anh như thế, bảo sao anh không lo. Hơn nữa, nếu không gọi cho anh trai anh thì làm sao anh biết có một anh chàng đi theo em.

-Ai bảo anh? Anh ấy là trưởng phòng của em. Tuổi trẻ tài cao, tuấn tú, phong độ, thật là một mẫu người lý tưởng.

-Em dám khen người đàn ông khác trước mặt anh, muốn chết hả?- anh ghen tức nói.

-Anh mà chậm thêm vài ngày nữa, có khi em lại yêu anh ấy cũng nên.

-Em cứ thử xem. Anh sẽ không để yên đâu.

-Quý ngài Lo Xa, ngài cứ yên tâm, em sẽ không chạy mất đâu mà sợ. Anh ấy dù có đẹp trai, phong độ đến đâu cũng vẫn thua anh vài phần. Yên tâm chưa?

-Tạm tha cho em. Thực ra anh biết em sẽ thể nào cũng sẽ tới chỗ trại hoa của Thiên Hạo nên gọi trước cho anh ấy, sợ em tới đó quen kiểu tự nhiên như khi có anh ấy ở đó thì sẽ gặp phiền phức. Còn việc chăm sóc chu đáo cho em như vậy là do anh ấy sắp đặt. Anh không liên quan, nếu không lại nói anh gò bó em.

-Ai nói vậy đâu. Tại anh ấy chăm sóc quá, người ở công ty đâu có ai biết em là con gái của chủ tịch đâu, làm vậy khoa trương quá.

-Chỉ có mỗi anh trưởng phòng đó biết thôi chứ gì?

-Anh ấy là người hướng dẫn của em mà.

Hai người ngồi lại một lát rồi anh đưa cô về. Xe của cô phải gọi người tới lấy về vì anh muốn đích thân đưa người yêu bé nhỏ của mình về tận nhà.

-Anh có vào nhà không?- cô hỏi khi anh dừng xe lại trước cổng nhà cô.

-Thôi, anh có chút việc của công ty.- anh mỉm cười nói.

-Vậy em vào nhà đây, anh lái xe cẩn thận đấy.

Cô quay lưng toan bước vào nhà nhưng bị anh kéo lại. Vòng tay ôm chặt lấy eo cô, dùng môi mình cướp lấy đôi môi căng mọng, ngọt ngào của cô. Say sưa tận hưởng vị ngọt quyến rũ. Một lát sau anh mới từ từ buông cô ra. Khuôn mặt cô đỏ ửng trông thật càng đáng yêu. Nói gì thì nói, dù sao đây cũng là nụ hôn đầu tiên của cô, không tránh khỏi ngại ngùng.

-Vào nhà đi.- anh mỉm cười nói, khẽ vuốt mái tóc cô.

-Dạ, anh về cẩn thận nhé.- cô nói rồi bước vào trong, tim cô nhảy nhót trong lồng ngực. Cảm giác như một giấc mơ vậy. Hôm nay là ngày hạnh phúc nhất trong cuộc đời cô.

Cô vừa bước tới cửa đã nghe thấy tiếng cười nói vang ra từ phòng ăn. Cô nhìn sang ông quản gia đang đứng đó.

-Nhà mình có khách sao ạ?

-Dạ là khách của ông chủ.- ông quản gia đáp.

Cô bước vào phòng ăn, cả nhà đều có mặt đầy đủ. Hoá ra vị khách của bố là Bách Tùng.

-Con mới về ạ.- cô nói.

-A con gái, sao về muộn thế, con ăn tối chưa? Hôm nay bố trưởng phòng Trịnh tới nhà ta.

-Con ăn tối cùng Thiên Tường rồi bố.- cô nói rồi quay sang phía Bách Tùng.- Em chào anh. Thật xin lỗi, em không biết anh tới.

-Không sao đâu. Chủ tịch mời anh tới nên không thể từ chối được.- Bách Tùng mỉm cười nói.

-Em đi cùng Thiên Tường sao?- Ái Phương ghé tai cô nói nhỏ.

-Lát nữa em sẽ nói với chị.- cô quay lại mỉm cười nói với chị gái.

Ái Phương không biết em gái có chuyện gì mà trông có vẻ rất vui, miệng cứ cười suốt từ lúc bước vào nhà. Tuy nhiên cô chỉ có thể qua mặt được Ái Phương, còn Ái Linh, Ái Trang, và cả Ái Tuyết đều đã nhận ra ngay từ khi cô bước vào phòng ăn. Cô vui vẻ tiếp chuyện Bách Tùng.

Sau khi Bách Tùng vừa ra về, cô liền bị các chị của mình lôi ngay vào phòng.

-Em đang có chuyện gì đúng không?- Ái Linh nhìn cô từ đầu đến chân rồi buông ngay cho một câu hỏi.

-Nhìn kiểu này đích thị là đang yêu rồi.- Ái Trang xoa xoa cằm nói.

-Chị hai nói đúng đó, nhìn chị kìa. Ánh mắt thì lấp lánh hạnh phúc. Miệng thì cười mãi không thôi, từ trước đến giờ, chị có bao giờ cười với một người đàn ông nào đâu.- Ái Tuyết chen vào.

-Được rồi, chị có chuyện này cần nói với cả nhà đây.- cô nhìn quanh một lượt, bầy cặp mắt đang đổ dồn về phía mình, biết là nếu không nói chuyện này ra thì cô sẽ không được yên nên đành thú nhận.- Hôm nay, Thiên Tường đã tỏ tình với em rồi.

-A...- cả bầy cái miệng đồng thanh hét lớn.- Cuối cùng Ái Lâm nhà ta cũng biết yêu rồi.

-Phải ăn mừng, ăn mừng mới được.- Phi Yên đầu sỏ nói.

-Phi Yên nói đúng đó, em gái, đi lấy sâm-panh lên đây ăn mừng nào.- Ái Ngọc nói với Phi Yên.

Cô tới gặp Mai Ly, muốn xin lỗi cô ấy về chuyện của anh. Người giúp việc nhà Mai Ly đưa cô vào.

-Ly Ly, mình...- cô chưa biết nói thế nào với cô bạn thân liền bị chặn ngay lại.

-Đừng nói xin lỗi mình, mình biết cậu đến đây làm gì. Thực ra, ngay từ đầu chính mình mới là người xen vào giữa hai người. Đáng ra mình phải nhận ra tình cảm cậu dành cho anh ấy sớm hơn.- Mai Ly nắm lấy tay cô.- Mình mới là người phải xin lỗi.

-Không phải lỗi của cậu. Là tại mình không nói với cậu thôi.

-Bạn ngốc ơi, đáng lẽ ra cậu phải giành anh ấy lại chứ không phải đẩy anh ấy đến với mình. Cậu làm như vậy, nếu mình không nhận ra và rút lui sớm thì cậu có biết hậu quả sẽ thế nào không.

-Tại lúc đó mình cảm thấy thật sự đã hết hy vọng với anh ấy.

-Hai người đúng là một đôi trời sinh mà, ngốc ngếch như nhau, chẳng ai nhận ra tình cảm của đối phương, cũng chẳng ai chịu thừa nhận tình cảm của mình. Hai người thật khiến người ta tức chết mà.

-Cậu không giận mình chứ?

-Nếu giận cậu mình đã không kéo anh ấy về với cậu.

-Vẫn là bạn tốt chứ?

-Mãi mãi là bạn tốt. Mình tin, một ngày nào đó mình sẽ tìm được một người thực sự hợp với mình. Thiên Tường không phải là người dành cho mình, anh ấy và mình quá giống nhau, điều đó khiến bọn mình chỉ có thể là bạn mà không thể là người yêu được.

9. Chương 9

Cô ngồi ở quán cà phê trước công ty đợi Bách Tùng, anh hẹn cô ở đây bảo có chuyện muốn nói. Cô chẳng biết có chuyện gì, vì đang ngồi sẵn ở đây nên cô chờ anh tới luôn. 10 phút sau cuộc gọi, Bách Tùng xuất hiện ở chỗ hẹn. Anh nở nụ cười tươi rói khi nhìn thấy cô.

-Em đợi anh lâu chưa?

-Không đâu anh, em đang ngồi sẵn ở đây rồi mà.- cô mỉm cười nói.- Anh nói có chuyện muốn nói với em sao?

-Ừ. Ái Lâm, anh có một chuyện muốn nói. Hy vọng em đừng cười anh.

-Chuyện gì mà nghiêm trọng thế?

-Ái Lâm.- Bách Tùng chợt nắm lấy tay cô.- Anh...anh thật sự rất thích em, anh yêu em.

Trời ơi, đây là loại tình huống gì vậy trời. Lúc cô chờ đợi một tình yêu tưởng như vô vọng thì chẳng có ai. Bây giờ, vừa mới nắm bắt được trái tim người mình yêu lại có hai lời tỏ tình liên tiếp. Muốn cô chết vì khó xử hay sao. Dù biết tình cảm của Bách Tùng nhưng cô vẫn hy vọng sẽ không phải nghe ba từ đó từ miệng anh. Bởi cô biết một khi ba từ đó đã được thốt ra sẽ khiến cô khó tránh khỏi mà làm tổn thương anh. Cô rút tay ra khỏi tay Bách Tùng, ái ngại nhìn anh, không biết phải nói thế nào nữa. Bất cứ điều gì cô nói sẽ khiến anh bị tổn thương, từ nay về sau bảo làm sao cô đối mặt với anh. Bỗng nhiên, điện thoại của cô đổ chuông, dù là ai thì cô cũng cảm ơn trời đất cho điện thoại đổ chuông đúng lúc.

-Alô?

-Anh đây, trưa nay đi ăn với anh nha?

-Dạ được, anh tới đón em nhé.

-Sao, hôm nay không bắt anh không đỗ xe xa công ty nữa à?

-Ai nói thế, vẫn phải đỗ xe xa công ty.

-Lại bắt anh đi bộ nữa.

-Đi bộ cho khoẻ người. Với lại, anh chỉ phải đi có một đoạn thôi.

-Được rồi, sẽ đỗ xe xa công ty, sẽ đi bộ, 12 giờ anh tới đón em.

-Ok.

Cô cúp máy, hít một hơi rồi quay sang phía Bách Tùng. Lúc anh gọi tới, cô đã cố tình nói chuyện với anh trước mặt Bách Tùng.

-Em xin lỗi. Bạn em gọi điện.- cô mỉm cười nói với anh.

-Không sao đâu. Ái Lâm, chuyện vừa rồi anh nói với em.

-Anh Tùng, em rất cảm kích trước tình cảm anh dành cho em. Và em không hề muốn làm anh tổn thương chút nào. Nhưng em không thể. Em xin lỗi, em không thể làm bạn gái anh, em không có tình cảm với anh hơn một người anh.

-Anh hiểu, anh không xứng với em.- Bách Tùng buồn bã nói.- Anh đã với cao quá rồi. Làm sao anh xứng đáng với em được chứ?

-Bách Tùng, vấn đề không phải là xứng hay không xứng, mà là trái tim em. Em yêu bạn trai em, em yêu anh ấy rất nhiều, nhiều đến nỗi cả đời này trái tim em không cách nào tiếp nhận thêm bất kì ai khác.

-Đó là người vừa mới nói chuyện với em phải không?

-Vâng. Là anh ấy.

-Anh quên mất, một người như em sao có thể còn độc thân tới tận bây giờ chứ. Người đó là người em đi cùng tới qua phải không?

-Đúng vậy. Tới qua là tới hạnh phúc nhất trong đời em. Và em không muốn bất cứ điều gì thay đổi điều đó.

-Anh hiểu rồi.- Bách Tùng nói, đầy buồn bã.

-Xin lỗi, em phải về làm việc đây, đã quá giờ nghỉ rồi.- cô nói rồi đứng lên, đi nhanh ra khỏi quán. Ở lại thêm một giây nữa thôi chắc cô chết mất, cô đã làm tổn thương anh, dù không muốn nhưng cô đã làm thế.

Suốt buổi làm việc cô cố gắng không nhìn lên anh mỗi khi anh bước vào. Cảm giác không thể đối diện với người khác thật là khổ sở. Lúc cô đơn một mình thì chẳng có ai. Lúc hạnh phúc vô vàn thì lại có đến hai người. Cô ghét việc phải chọn lựa, nhất là tình yêu. Nhưng cuộc sống luôn là những lựa chọn khó khăn mà không ai có thể đứng ngoài cái quy luật bất biến đó.

-Này, em không sao chứ?- một chị đồng nghiệp vỗ nhẹ vào tay cô hỏi.

-Dạ, em không sao.- cô mỉm cười nói rồi quay lại làm việc.

Cô tự hỏi không biết anh đang làm gì. Nếu biết chuyện này thì anh sẽ phản ứng ra sao. Thật là đau đầu quá đi mất.

Cố gắng được đến bữa trưa, vừa thấy đồng hồ điểm 12 giờ, mọi người lục đục kéo nhau đi ăn trưa. Cô vội thu dọn đồ đạc ra khỏi văn phòng. Vừa xuống đến cổng cô đã nhìn thấy anh đang đi đi lại lại trước cổng công ty. Về mặt mẽ, nam tính của anh khiến cô như mê đi. Quên hết mọi thứ xung quanh, cô cứ đứng đó mà ngây ngốc nhìn anh, đó là người đàn ông của cô, là bạn thân nhất của cô, người yêu của cô. Bất chợt có người đi qua đụng vào cô khiến cô giật mình. Vội chạy lại phía anh. Nhìn thấy cô, anh nở nụ cười tươi rói, sáng bừng cả khuôn mặt, ánh mặt trời sau lưng khiến người ta có cảm giác như có một vòng hào quang đang bao quanh anh vậy. Cô lao vào vòng tay anh, hạnh phúc.

-Anh đợi em lâu chưa vậy?- cô mỉm cười hỏi.

-Anh vừa mới tới thôi. Anh đói rồi chứ?

-Vâng.

-Mình đi ăn nào. Anh đỗ xe ngay đây thôi.

-Tới Scrimp nhé.

-Em thích chỗ đó hả?

-Em thích tới đó...cùng anh. Em muốn ăn cháo cá ở đó. Lâu rồi không được ăn.

-Vậy được, tới Scrimp.

-Em thích anh.

-Vì sao?

-Vì anh rất ghét cá nhưng lại sẵn sàng chiều ý đưa em đi ăn cháo cá.

-Em ăn chứ anh đâu có ăn món đó.- anh mỉm cười nói.

-Mặc kệ, em chỉ cần biết là anh sẽ đi cùng em là được. Anh này, em yêu anh.

-Anh biết. Nhưng vì sao em lại yêu anh?

-Em không biết.- cô nhìn anh tình quái.- Anh này, hay mình đi bộ tới đó luôn đi. Gần mà.

-Được rồi, đi bộ.- anh mỉm cười, bắt lực trước cô người yêu bé nhỏ.

Từ xa, Bách Tùng đã nhìn thấy hết những cử chỉ thân mật của cô và người đó. Nụ cười tươi tắn trên môi cô, chưa bao giờ cô cười thoải mái và hạnh phúc như vậy. Lần đầu tiên anh nhìn thấy nụ cười đó là khi cô ở bên gia đình mình. Anh nhìn cô và người đàn ông đó đi xa dần. Họ đang yêu và không hề có chỗ cho kẻ đến sau như anh trong hạnh phúc đó. Cô là một giấc mơ, và sẽ mãi mãi là một giấc mơ mà anh không bao giờ có thể với tới. Anh nhìn người đàn ông bên cạnh cô, anh ta hoàn hảo cho cô, vững chãi và đáng tin. Người ấy có thể che chở bà bảo vệ cho người con gái anh yêu mãi mãi. Người ấy mới là người mang lại nụ cười trên môi cô. Và hơn tất cả, tình yêu trong mắt người ấy hiện lên khi đối diện với cô, như thể trên thế gian này chỉ có một mình cô, điều đó đã đánh bật anh. Khỏi mọi thứ, cơ hội của anh bằng không. Nhưng anh không hề hối hận vì đã nói ra tình cảm của mình. Anh nói ra không phải để cô chấp nhận anh mà anh chỉ nói ra tình cảm của mình, để người anh yêu biết được anh yêu cô đến nhường nào và để chúc phúc cho cô và người cô yêu.

Tô cháo vẫn để trước mặt, bốc khói nghi ngút nhưng cô chẳng hăm hở, háo hức như mọi khi khiến anh cảm thấy rất lạ. Nhìn cách cô ăn không phải là cô.

-Hôm nay em có chuyện gì à, sao lại ăn uống như vậy chứ?

-Thật ra có chút chuyện, em đau đầu quá.- cô buông cái thìa xuống, nhìn anh, thở dài bất lực.

-Có chuyện gì vậy?- anh sang ngồi bên cạnh cô.

-Chán quá, đau đầu chết đi được.- cô phụng phịu nói.

-Rút cục là có chuyện gì?- anh sốt ruột.

-Hôm nay, trưởng phòng của em nói anh ấy thích em. Sao mà mọi thứ cứ rắc rối quá đi thế. Em điên mất.- cô gục đầu vào vai anh, tự nhiên nước mắt cứ chảy ra.

-À, thì ra là có một anh chàng để ý đến em. Được một người thích không phải thê thảm vậy chứ?

-Nhưng em không thích anh ấy.

-Mà em lại không muốn làm tổn thương người ta chứ gì. Thì em cứ nói thẳng thừng với anh ta là em không yêu anh ấy. Thời gian sẽ khiến anh ấy nguôi ngoai thôi. Thôi nào, ăn nốt bữa trưa của em đi, nguội hết bây giờ.

-Nói với anh chán chết được.- cô đẩy anh ra, giận dữ.

-Được rồi, chán. Nào, ăn đi.- anh đích thân cầm thìa múc từng thìa cháo ấn vào miệng cô.

-Đồ đáng ghét.- cô lằm bằm mắng mỏ anh còn anh thì cười toe toét vẻ không quan tâm gì hết miễn sao cô ăn hết bữa trưa của mình là được. Vậy là suốt buổi chiều, cô càng nghĩ đến anh càng cảm thấy bức bối. Lúc nào anh cũng ra cái vẻ chẳng quan tâm làm cô muốn phát điên.

Bách Tùng đang xem lại giấy tờ chuẩn bị cho cuộc họp thì điện thoại của lễ tân gọi lên nói có người tìm anh. Người đó nói là bạn của anh. Bách Tùng rất ngạc nhiên. Bạn của anh, rốt cuộc là ai vậy chứ. Anh cất giấy tờ sang một bên rồi đi ra khỏi phòng. Xuống đến sảnh lớn, anh rất ngạc nhiên khi thấy người đợi anh là người đó. Thấy anh, người đó tiến tới, quả thực là một chàng trai ưu nhã.

-Chào anh, tôi là Thiên Tường.- người đó đưa một tay ra.

-Chào anh.- anh nói, bắt tay theo phép lịch sự.

-Tôi có chuyện muốn nói với anh, anh vui lòng đi uống nước với tôi chứ?- Thiên Tường nói một cách nhã nhặn.

-Được.

Hai người đi tới quán cà phê bên cạnh công ty. Không thể phủ nhận được là anh đã bị ấn tượng với người đàn ông đó ngay từ lần đầu gặp mặt.

-Anh có chuyện gì cần gặp tôi?- Bách Tùng hỏi khi hai người đã yên vị trong quán.

-Anh bằng tuổi anh trai tôi, vì vậy mong anh hãy coi tôi như một người em trai. Hôm qua, Ái Lâm đã nói với tôi chuyện anh ngộ ý với cô ấy.

-Tôi hiểu cậu định nói gì, cậu muốn nói tôi đừng đến gần cô ấy.

-Không, Ái Lâm là bạn gái tôi và tôi tôn trọng tự do của cô ấy. Tôi yêu cô ấy, và tôi cũng không thể ngăn cản người đàn ông khác yêu cô ấy. Ái Lâm là một cô gái tuyệt vời. Trước khi là bạn gái tôi, cô ấy là người bạn gái thân nhất của tôi, là người hiểu tôi hơn cả những thằng bạn thân từ nhỏ của tôi. Ở bên cô ấy lâu như vậy, tôi hiểu được cô ấy tuyệt vời như thế nào và tôi cũng hiểu được bất cứ người đàn ông nào cũng sẽ muốn có được cô ấy. Vậy mà tôi đã không nhận ra những điều đó. Tôi cho rằng việc cô ấy ở bên tôi là điều đương nhiên vì cô ấy là bạn thân nhất của tôi. Tôi đã từng có vài ô bạn gái và việc tôi ở bên những người con gái đó đã làm tổn thương cô ấy rất nhiều. Tôi là một thằng ngốc, bởi vì tôi đã không nhận ra tình cảm thực sự của mình sớm hơn. Tôi đã để cô ấy chờ đợi trong đau khổ và tuyệt vọng. Tôi coi việc có cô ấy bên cạnh là điều đương nhiên mà quên mất rằng chẳng có cô gái nào trong những người con gái tôi đã từng quen có thể đến quán rượu lúc nửa đêm để lôi tôi về nhà trong tình trạng tôi đang say khướt, chẳng có cô gái nào có thể chăm sóc tôi khi tôi sốt mê man trong bệnh viện, chẳng có cô gái nào có thể chịu đựng một cái tát của bạn gái tôi mà sau đó vẫn có thể mỉm cười với tôi, nói rằng cô ấy không sao cả. Tôi đã ngu ngốc và sai lầm, và tôi sẽ mãi như thế nếu như không đến một ngày, người bạn gái trước đây của tôi nói với tôi rằng tôi yêu Ái Lâm chứ không phải cô ấy. Đến lúc ấy, tôi mới nhận ra trái tim mình đã có cô ấy từ rất rất lâu rồi. Tôi không trách anh vì anh đã yêu cô ấy. Tôi đã khiến cô ấy đau khổ quá nhiều, tôi không xứng đáng với tình yêu của cô ấy, và nếu như cô ấy yêu anh, tôi sẵn sàng buông tay để chúc phúc cho hai người. Nhưng bây giờ thì tôi không thể làm thế, anh nói tôi ích kỉ cũng được, là gì cũng được, nhưng tôi không thể buông tay cô ấy ra nữa, tôi không thể đánh mất cô ấy thêm lần nữa. Tôi cần phải bù đắp cho cô ấy, cần phải yêu thương cô ấy và tôi cũng cần có tình yêu của cô ấy nữa. Tôi biết cô ấy đã từ chối anh, nhưng thật tâm cô ấy cũng không hề vui vẻ gì với điều đó, cô ấy rất sợ phải khiến người khác vì mình mà tổn thương. Vì thế, hôm nay tôi gọi anh ra đây, mong anh hãy hiểu cho cô ấy. Hai người có thể trở lại bình thường như trước kia, xin anh, tôi cầu xin anh đừng khiến cô ấy phải đau lòng vì đã làm tổn thương anh. Đừng khiến cô ấy cảm thấy có lỗi. Tôi xin anh đấy.

-Tôi yêu cô ấy, cậu có hiểu là tôi yêu cô ấy đến nhường nào không. Khi nghe cô ấy nói rằng cô ấy yêu cậu đến mức trong trái tim cô ấy không đủ chỗ cho bất kì người đàn ông nào khác nữa, tim tôi tưởng như vỡ vụn. Và khi nghe những lời cậu nói lúc này, tôi thấy cậu giống một thằng khốn. Nhưng tôi biết cậu phải là người như thế. Những chuyện cậu làm tổn thương cô ấy cậu đều đã bù đắp cho cô ấy bằng tình yêu chân thành của mình. Lúc ở Pháp, cậu đã gọi điện cho anh trai mình từ lúc cô ấy mới bước chân lên máy bay. Điều đó chứng tỏ cậu lo cho cô ấy đến mức nào. Chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ để tôi an tâm khi cô ấy ở bên cậu. Cậu cứ yên tâm, tôi yêu cô ấy là việc của tôi, tôi tuyệt đối sẽ không khiến cô ấy phải khó xử hay cảm thấy có lỗi. Tôi sẽ không ép buộc cô ấy, tôi tôn trọng mọi quyết định của cô ấy.

-Cảm ơn anh. Tôi hy vọng từ nay chúng ta có thể là bạn tốt của nhau.

-Tôi cũng mong được như vậy.- Bách Tùng bắt tay anh và nói.

Sau khi về công ty, Bách Tùng đã hẹn cô ra nói chuyện. Mọi khúc mắc đều được giải toả. Cô cảm thấy nhưng trút được một gánh nặng trong lòng mình. Thì ra anh bạn trai cũng không đáng chán như vậy. Trước mặt thì làm bộ không quan tâm nhưng sau lưng thì lại lên đi gặp người ta nói lý. Đúng là càng lúc cô càng cảm thấy anh khó hiểu. Thảo nào mà chẳng ai có thể hiểu được anh nhiều như cô, mà ngay đến cả cô cũng có lúc không hiểu được anh nữa. Ở bên anh lúc nào cũng đầy rẫy những bất ngờ thú vị.

Cuối cùng thì tình yêu giấu kín suốt bao năm của cô cũng được đáp lại. Tình yêu anh dành cho cô thật mãnh liệt, khiến cô lúc nào cũng được sống trong cảm giác hạnh phúc vô bờ. Anh lúc nào cũng ở bên, bảo vệ, che chở cho cô. Một tình yêu được xây nên từ tình bạn bao giờ cũng bền vững, đối với anh và cô thì quả đúng là như vậy.

-THE END-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-yeu-giau-kin>